

SYLVIVUM

Purified

(EIGEN BEHEER)

Purified, het debuut van het Nederlandse Sylvium, oogt geweldig want het kreeg zijn artwork aangemeten door niemand minder dan iO Pages' eigen Lasse Hoile: collega Bert Treep! Dat heeft het duo Ben van Gastel en Fred Boks slim aangepakt. Al ontbreekt verdere hoesinformatie, de muzikale inhoud klinkt er zeker niet minder om. De instrumentale tracks vormen een thematisch interessant drieluik – hoever kan een mens gaan in zijn overtuiging en hoe reageert de wereld hierop – die qua sfeer prima op elkaar aansluiten. De nummers draaien vanaf de eerste beluistering prettig weg. Er is hoorbaar met plezier aan gewerkt en slechts een enkele keer bespeur ik een beetje het beroemde Nederlandse 'betonnen heupen' fenomeen. Daardoor mis ik vooralsnog de souplesse van een echt vet doorploegende groove. Voor het bas- en drumwerk kan een middagje meedraaien met zo'n deinende samba-band wel nuttig zijn, gewoon een keer flink de boel losgooien en wie weet wat voor wilde plannen dat oplevert! Buiten dit aandachtspunt valt er meer dan genoeg te genieten met deze toegankelijke en behoorlijk energieke mengvorm van progmetal, rock en een snuf space en ambient. Het duo heeft leuke ideeën en vooral het gebruik van een geluidsfragment tijdens Purified Media, waarin een waarschuwend reporter aan het einde bijval krijgt van een sereen hoor, levert een geslaagd effect op. Het schrille contrast versterkt de verontrustende boodschap. Vooral liefhebbers van prog volgens de hedendaagse school, zoals OSI, Porcupine Tree, Riverside en Frames, zullen plezier beleven aan dit minialbum met behoorlijk wat pittige gitaarriffs en van die mooie, breed uitwaaiende toetsen. Inmiddels heeft Sylvium zich aangemeld voor het Dutch Exposure Project van Freia Music, waaruit men de beste Nederlandse nieuwkomers op progressief gebied distilleert. Misschien zit Sylvium zomaar bij de acht gelukkige winnaars! Website: www.sylvium.com.

Alice Switzer

SYNDONE

La Belle E La Bestia

(AMS 211CD / BTF / BERTUS)

Syndone is een naam die ik associeer met het verleden; de eerste twee platen van

dit project van toetsenist Nik Comoglio dateren uit 1992 en 1993 en het duurde tot 2010 voor er weer werk verscheen. Dit tweede album na de wederopstanding combineert prog met jazzy invloeden op een manier die me geregeld aan UK doet denken, hoewel het veelvuldig gebruik van de vibrafoon en andere 'foonachtigen' duidelijk iets eigens inbrengt. Het concept The Beauty And The Beast is niet het meest frisse, maar door de sterke en zeer symfonische aanpak ben je dat snel vergeten. Het geluid is vol, de composities stuwend en de zang vaak enorm goed; soms zoetgevooid, dan weer net met dat scherpe randje. Veel toetsenisten gingen Comoglio voor in pogingen om zeggingskracht in hun toetsenwerk te leggen en velen faalden daarin. Comoglio slaagt er echter wel in zijn vingers krachtig te laten spreken, in aanvulling op de sterke zang-met-ruw-randje van Riccardo Ruggeri. Na grote aantallen progmusici met een sterke instrumentbeheersing is het goed om eens een technisch sterke zanger te horen, die die techniek ook nog eens uitstekend weet in te passen. Daar waar de eerste helft zich sterk richt op het neerzetten van een symfonisch concept, daar is het tweede gedeelte fragmentarischer en gevarieerder. We horen wat stukjes jazz en flarden experiment, maar ook romantisch klassiek naast de symfonische stijl van eerder. Ik kon nooit warm lopen voor de twee oude platen van Syndone, maar La Belle E La Bestia is een bijzonder fraai album in de beste symfonische traditie.

Roberto Lambooy

CHRIS THOMPSON

Berlin Live & Live At The Colos-Saal

(GONZO HST098CD)

Van de toonaangevende stem van Manfred Mann's Earth Band (MMEB) van 1974 tot 1999, is onlangs een live-registratie uit Berlijn verschenen. Het betreft een dubbel-cd en een bonus-dvd van een optreden in Aschaffenburg uit 2011. Chris Thompson wordt begeleid door een Noorse band onder leiding van gitarist Mads Eriksen. Gezien de grote hoeveelheid materiaal van MMEB in plaats van een enkel solootje van een van de bandleden of songs van Thompsons eigen soloalbums, vind ik dat Berlin Live eigenlijk een MMEB-album had moeten zijn. Je moet dan wel voor lief nemen dat Thompsons stem enorm aan kracht heeft ingeboet. Net als Steve Walsh van Kansas door de mand viel tijdens het concert Live At The Whiskey, zo omfloerst en soms haast hulpeloos klinkt de eens zo krachtige stem van Thompson. Natuurlijk zijn de nummers goed gekozen en kan hij op techniek nog veel verbloemen maar Mads Eriksen's band is nu eenmaal geen MMEB. De show in Aschaffenburg

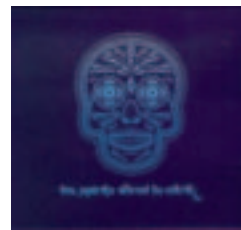
is keurig gefilmd met een niet al te ingewikkelde opstelling; de lichtshow is sober en de muzikanten missen de uitstraling van door de wol geverfde profs. Desondanks is het niet al te lange optreden erg onderhoudend en zelfs de toegevoegde opnames met een 'fancam' zijn acceptabel al is het geluid daardoor wel een klasse minder. De cd's zijn een soort 'the best of MMEB' in acceptabele, maar zeker geen schokkende uitvoeringen. Een cover als You're The Voice van John Farnham komt wat overbodig over. Conclusie: het is te goed om echt slecht te zijn, maar de vraag blijft wie er zit te wachten op een andere MMEB dan de originele en dan ook nog met een stem die ontegenzeggelijk zijn beste tijd heeft gehad. Website: www.christhompson-central.com.

Menno von Brucken Fock

TIN SPIRITS

Wired To Earth

(VIBROLA / ESOTERIC / CHERRY RECORDS / BERTUS)

De Beatlesque sfeer in de muziek van de formatie XTC vond ik altijd aangenaam en daarom gaat de nieuwe formatie Tin Spirits er ook wel in. Gitarist Dave Gregory (ex-XTC) laat zich hier immers behoorlijk gelden. Een man met een uitstekende reputatie en dat hoor je meteen in de korte, instrumentale opening Glimmer met fraai gitaarspel op een weids en rustig fundament. De nummers ...And Go, Breathe Shallow en het lange Broken – bijna veertien minuten en bestaande uit drie delen – herinneren een beetje aan de 'fab four', maar tegelijkertijd aan de muziek van gitarist Mike Keneally, mede doordat de stijl geënt is op het eigenzinnige gitaarspel van Gregory en Daniel Steinhardt. Een toetsenman ontbreekt. Bovendien is alles hier gegoten in een strak, hecht jasje met de puike bassist Mark Kilminster en de dito drummer Doug Mussard. Ook de zang is dik in orde, waarbij onduidelijk is wie de solozang doet omdat de heren, op Gregory na, alle drie zingen. Tin Spirits kreeg de geest om ook Back In NYC voor dit album op te nemen; een geslaagde, smeugige Genesis-cover. Minpuntje van Wired To Earth is de korte speelduur van veertig minuten. Neemt niet weg dat het heel prettig toeven is met deze cd in je speler en dat is te danken aan een uiterst professioneel kwartet dat als Tin Spirits bevlogen muziek maakt.

Freek Wolff

ULTRAVIOLET DAYDREAM

Redshift

(RADIOACTIVE RANCH MUSIC RAR111511)

Redshift is het debuutalbum van de Amerikaanse band Ultraviolet Daydream. Naar eigen zeggen spelen ze moderne progrock met een hint naar de prog-ganten, zoals Genesis, Yes, Rush en Camel. De band bestaat uit ervaren mannen; zo werkt zanger-gitarist Dutch Noss in een studio en speelde bassist Jaymi 'Capt. Rickenbacker' Millard in Vertical Alignment en in Kinetic Element. Andere bandleden zijn Mark Mingrone (keyboards), Jeff Brown (drums) en Lee Warren (steel guitar, sitar). De cd werd in Nashville opgenomen, de stad van de country. Ik was erg benieuwd naar de muziek van deze heren die deels vocaal, deels instrumentaal is. Contact begint mooi met Steve Howe-achtige gitaarspel en de stem van Noss, die wel wat weg heeft van die van Benoit David (Yes, Mystery). Helemaal melodievast is Noss overigens niet, maar dat euvel blijft binnen de perken. Amerikaanse rockbands als Toto lijken ook van invloed op het geluid van Ultraviolet Daydream. Far And Away is een mooie, slepende song, die een beetje in de richting gaat van de muziek van gospelrocker Michael W. Smith. Het Yes-element is ook te horen in Somewhere In Between dat verder een nogal licht zeurderig refreintje bevat. Instrumentaal staan de heren ook hun mannetje: dat bewijzen ze bijvoorbeeld in Frostlines, Outside The Nine Dots en het wederom Yesachtige Clockwise. Mystery laat zich soms ook groeten, bijvoorbeeld in Daysprings, maar Yes staat weer model voor Reprise/Do You Believe. Ultraviolet Daydream heeft een redelijke debuut-cd afgeleverd die nergens spectaculair klinkt, maar heel aangenaam weg luistert. Website: www.ultravioletdaydream.com.

Paul Rijkens

UNHEILIG

Lichter Der Stadt

(UNIVERSAL 06025 2796424)

Unheilig is een Duitse band in 2000 ontstaan tijdens die Neue Deutsche Härte en opgericht door Der Graf, Grant